

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 22 października 2015 roku, w sprawie sygn. akt II K 90/14 P. K. został uznany za winnego tego, że w dniu 12 stycznia 2014 roku w miejscowości W. Stary, działając w stanie znacznie ograniczonej poczytalności, kopiąc w samochód osobowy marki F. (...) nr rej. (...) dokonał uszkodzenia prawych przednich drzwi samochodu w postaci wgniecenia karoserii o wartości strat 5468,43 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i na podstawie art. 288 § 1 k.k. został skazany na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 1 roku, na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz K. G. kwoty 1500 zł, orzekł o zwrocie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżyciela posiłkowego oraz częściowo obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze apelacją przez obrońcę oskarżonego, który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu rażącą niewspółmierność kary, wynikającą z nienależytej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz błędnego poczytania za okoliczność obciążającą uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwo przeciwko mieniu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu w miejsce kary pozbawienia wolności kary ograniczenia wolności bądź grzywny z nadzwyczajnym złagodzeniem oraz warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zasadny był zarzut apelacji dotyczy błędnego przyjęcia jako okoliczności obciążającej wcześniejszej karalności oskarżonego za przestępstwo przeciwko mieniu. Wyrok w sprawie II K 1027/10 Sądu Rejonowego w Łowiczu za czyn z art. 291 § 1 k.k., skazujący oskarżonego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby trzech lat uprawomocnił się w dniu 31 marca 2012 roku. Zgodnie z treścią przepisu art. 76 § 1 k.k. skazanie uległo zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, a zatem z dniem 31 września 2015 roku, tj. przed wydaniem wyroku przez Sąd Rejonowy.

Przepis art. 76 § 1b k.k., nakazujący stosowanie do zatarcia skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania przepisu art. 108 k.k., wszedł w życie z dniem 15 kwietnia 2016 roku i nie może mieć zastosowania do skazań, które zgodnie z obowiązującym prawem uległy już zatarciu.

Aktualna natomiast pozostała uprzednia trzykrotne karalność oskarżonego za inne przestępstwa, tj. dwa razy za przestępstwa karnoskarbowe oraz raz z ustawy prawo budowlane, objęte danymi o karalności z k. 195-196.

Należy również wskazać, że wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania Sąd I instancji słusznie podkreślił, iż przyczyną zaistnienia przestępstwa było zachowanie pokrzywdzonego, jak również zwrócił uwagę na ograniczoną w stopniu znacznym poczytalność oskarżonego, jednakże okolicznościom tym nadał zbyt małą wagę uznając, że jedynie kara pozbawienia wolności będzie w stanie spełnić cele postępowania zarówno wobec oskarżonego jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z zasadą ultima ratio kary pozbawienia wolności, zawartą w przepisie art. 58 § 1 k.k., jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary.

W przedmiotowej sprawie mając na uwadze okoliczności wskazane przez Sąd Rejonowy dotyczące poczytalności oskarżonego, zainicjowania zdarzenia przez pokrzywdzonego, a także przyznania się oskarżonego należy uznać, iż

karą odpowiednią dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonego jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa będzie kara grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych.

Możliwości zarobkowe oskarżonego, utrzymującego się z prowadzenia gospodarstwa rolnego oraz posiadającego na utrzymaniu troje dzieci, uzasadniają przyjęcie za odpowiednią stawkę dzienną stawki w kwocie 30 zł.

Mając na uwadze powyższe zasadna stała się zmiana zaskarżonego wyroku co do rodzaju i wysokości orzeczonej wobec oskarżonego kary, a także uchylecia rozstrzygnięcia co do warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności jako bezprzedmiotowego.

W związku z uchYLENIEM rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności należało także zmienić podstawę prawną orzeczonego obowiązku częściowego naprawienia szkody z art. 72 § 2 k.k. na art. 46 § 1 k.k.

Brak było jednocześnie możliwości orzeczenia kary z nadzwyczajnym złagodzeniem. Główną przesłanką nadzwyczajnego złagodzenia kary wskazaną w przepisie art. 60 § 2 k.k. jest przyjęcie, że nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. W przedmiotowej sprawie brak było możliwości uznania, że grzywna w wysokości 50 stawek dziennych po 30 zł każda mogłaby zostać uznana za karę niewspółmiernie surową mając na uwadze okoliczności popełnienia przestępstwa oraz okoliczności łagodzące i obciążające leżące po stronie sprawcy.

Z uwagi na fakt, iż apelacja obrońcy została w znacznej części uwzględniona kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.